

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva C-181/12

**Yvon Welte
proti
Finanzamt Velbert**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Finanzgericht Düsseldorf)

„Prosti pretok kapitala — Členi od 56 ES do 58 ES — Davek na dediščino — Zapustnik in dedič, ki sta rezidenta tretje države — Zapuščinska masa — Nepremičnina, ki leži v državi članici — Pravica do odbitka od davčne osnove — Različno obravnavanje rezidentov in nerezidentov“

Povzetek – Sodba Sodišča (tretji senat) z dne 17. oktobra 2013

1. *Prosti pretok kapitala in svoboda plačil — Prosti pretok kapitala — Direktiva 88/361 — Področje uporabe*

(člen 56(1) ES; Direktiva Sveta 88/361, Priloga I)

2. *Prosti pretok kapitala in svoboda plačil — Omejitve — Davek na dediščino — Nacionalna ureditev glede izračuna davka na dediščino, ki določa odbitek za nepremičnino na ozemlju te države članice — Različno obravnavanje rezidentov in nerezidentov — Nižji odbitek za nerezidente — Nedopustnost — Utemeljitev — Neobstoj*

(člena 56 ES in 58 ES)

3. *Prosti pretok kapitala in svoboda plačil — Omejitve pretoka kapitala v tretje države ali iz njih — Omejitve pretoka kapitala za neposredne naložbe, ki so obstajale 31. decembra 1993 — Pojem — Naložbe v nepremičnine v okviru dedovanja — Izključitev*

(člena 56 ES in 57(1) ES; Direktiva Sveta 88/361, Priloga I)

1. Glej besedilo odločbe.

(Glej točke od 18 do 21.)

2. Člena 56 ES in 58 ES je treba razlagati tako, da nasprotujeta ureditvi države članice glede izračuna davka na dediščino, ki v primeru dedovanja nepremičnine na ozemlju te države določa, da je odbitek od davčne osnove, kadar sta zapustnik in dedič ob smrti stalno prebivala v tretji državi, kot je Švicarska konfederacija, nižji od odbitka, ki bi se uporabil, če bi vsaj eden od njiju takrat stalno prebival v tej državi članici.

Po eni strani namreč nacionalna ureditev pomeni omejitev prostega pretoka kapitala v smislu člena 56(1) ES.

Po drugi strani, kadar nacionalna ureditev za namen izračuna davka na nepremičnino v zadevni državi članici, ki je bila pridobljena z dedovanjem, postavlja dediče nerezidente, ki so to premoženje pridobili od zapustnika nerezidenta, na eni strani ter dediče nerezidente ali rezidente, ki so tako premoženje pridobili od zapustnika rezidenta, in dediče rezidente, ki so to isto premoženje pridobili od zapustnika nerezidenta, na drugi na isto raven, ni mogoče teh dedičev v okviru te obdavčitve glede uporabe odbitka od davčne osnove za to nepremičnino obravnavati različno, ne da bi bile pri tem kršene zahteve prava Unije. S tem, da nacionalni zakonodajalec dedovanja, uvedena v korist obeh teh kategorij oseb obravnava enako, razen pri znesku odbitka, ki se prizna pridobitelju na podlagi dedovanja, namreč priznava, da med njima glede na podrobna pravila in pogoje obdavčitve z davkom na dediščino ni nobenih objektivnih razlik, ki bi lahko upravičevale različno obravnavanje.

Tako kot ta status zavezanca nikakor ni odvisen od njegovega stalnega prebivališča, ker ta nacionalna ureditev za vsako pridobitev nepremičnine v tej državi članici, če sta zapustnik in dedič rezidenta ali nerezidenta, določa obdavčitev z davkom na dediščino, cilj delnega izvzetja družinskega premoženja enako zadeva vse zavezance za davek na dediščino v državi članici, če so rezidenti ali nerezidenti, ker to izvzetje vpliva na znižanje celotnega zneska dediščine.

Ker znesek odbitka ni bil določen glede na znesek davčne osnove, temveč je bil dodeljen dediču kot davčnemu zavezancu, delna davčna zavezanost nerezidenčnega dediča po nerezidenčnem zapustniku ni okoliščina, ki bi glede na ta odbitek lahko vodila do objektivnega razlikovanja položaja tega dediča od položaja nerezidenčnega dediča po zapustniku rezidentu ali od položaja dediča rezidenta po rezidenčnem ali nerezidenčnem zapustniku.

(Glej točke 26, 51, 53, 55, 68 in izrek.)

3. „Premoženjske“ naložbe v nepremičnine, ki se nanašajo na hišo staršev zapustnice, in ki so izvedene v zasebne namene brez kakršne koli povezave z opravljanjem gospodarske dejavnosti, ne spadajo na področje uporabe člena 57(1) ES.

V skladu s to določbo namreč člen 56 ES ne posega v uporabo omejitev za tretje države, ki veljajo po notranjem pravu ali pravu Unije na dan 31. decembra 1993 in so bile sprejete glede pretoka kapitala v tretje države ali iz njih, nanašajo pa se na neposredne naložbe, tudi naložbe v nepremičnine, ustanavljanje, opravljanje finančnih storitev ali na sprejem vrednostnih papirjev na trge kapitala.

Glede tega, člen 57(1) ES, ki določa izčrpen seznam pretokov kapitala, ki bi lahko bili izvzeti iz uporabe člena 56(1) ES, ne omenja dediščin. Tako določbo je zato, ker pomeni izjemo od temeljnega načela prostega pretoka kapitala, treba razlagati ozko.

Ker pa dediščine spadajo v del XI Priloge I k Direktivi 88/361 o izvajanju člena 67 Pogodbe, naslovljen „Osebni pretoki kapitala“, tako „neposredne naložbe“ kot „naložbe v nepremičnine“ spadajo v drugi del, in sicer v del I oziroma del II navedene priloge. Iz samega naslova dela II Priloge I k Direktivi 88/361 pa je razvidno, da „naložbe v nepremičnine“ iz tega dela ne obsegajo neposrednih naložb iz dela I te priloge.

V teh okoliščinah se člen 57(1) ES, kadar se sklicuje na „neposredne naložbe, tudi naložbe v nepremičnine“, nanaša le na naložbe v nepremičnine, ki pomenijo neposredne naložbe iz dela I Priloge I k Direktivi 88/361.

(Glej točke 28, 29, 31 in od 33 do 35.)